

Arrest

nr. 281 101 van 29 november 2022
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat E. VERSTRAETEN
Martelarenplein 20E
3000 LEUVEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Jemenitische nationaliteit te zijn, op 9 juni 2022 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 6 mei 2022 tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op de beschikking van 18 oktober 2022, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 16 november 2022.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. MOONEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat E. VERSTRAETEN die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat B. BUYLE, die *loco* advocaten C. DECORDIER en T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 14 december 2021 dient verzoekster een verzoek om internationale bescherming in. Dactyloscopisch onderzoek leverde een treffer op. Deze treffer toont aan dat de Spaanse consulaire diensten te Beiroet (Libanon) verzoekster op 16 juni 2021 een visum verstrekten.

Op 11 februari 2022 worden de Spaanse instanties verzocht de verantwoordelijkheid op te nemen voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming van verzoekster. De Spaanse autoriteiten aanvaarden dit verzoek op 18 februari 2022.

Op 6 mei 2022 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26^{quater}). Dit is de bestreden beslissing, waarvan de motivering luidt als volgt:

“In uitvoering van artikel 51/5, § 4, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de heer / mevrouw, die verklaart te heten:

naam: A. (...)
voornaam: A. (...) M. (...) S. (...)
geboortedatum: (...) 2001
geboorteplaats: (...)
nationaliteit: Jemen (Rep.)

die een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend, het verblijf in het Rijk geweigerd.

REDEN VAN DE BESLISSING :

België is niet verantwoordelijk voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming dat aan Spanje toekomt, met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 12(2) van de Verordening van het Europees Parlement en de Raad (EU) nr. 604/2013 van 26 juni 2013.

Mevrouw A. (...), A. (...) M. (...) S. (...) die staatsburger van Jemen verklaart te zijn, diende op 14.12.2021 een verzoek om internationale bescherming in en legde daarbij een paspoort met nummer (...) geldig van 31.07.2019 tot en met 30.07.2023. Ze werd tijdens de indiening van haar verzoek vergezeld door haar broer A. (...) M. (...) en diens gezin.

Dactyloscopisch onderzoek leverde een treffer, die door het Visum Information System conform artikel 21 van Verordening 767/2008 werd verstrekt, op. De treffer toont aan dat de Spaanse consulaire diensten te Beiroet (Libanon) de betrokkene op 16.06.2021 een visum verstrekten. Het visum was geldig voor een verblijf van 90 dagen tussen 16.07.2021 en 30.04.2023.

De betrokkene werd gehoord op 10.02.2022. Zij verklaart ongehuwd te zijn en geen kinderen te hebben. Ze verklaart verder geen familie in België of andere lidstaten te hebben.

De betrokkene verklaart dat zij in 2015 van Jemen naar Libanon trok en daar verbleef tot 06.12.2021. Vervolgens reisde betrokkene op 06.12.2021 legaal met paspoort en visum naar Spanje en verbleef daar 3 uur in transit om vervolgens naar België door te reizen.

Op 11.02.2022 werden de Spaanse instanties verzocht de verantwoordelijkheid op te nemen voor de behandeling van het verzoek van de betrokkene. Dit verzoek werd op 18.02.2022 conform artikel 12(2) van Verordening 604/2013 aanvaard.

In de zaak C-63/15 dd. 07.06.2016 (Ghezelbash) stelde het Hof van Justitie van de Europese Unie (hierna HvJEU) dat een verzoeker in het kader van een rechtsmiddel kan aanvoeren dat een verantwoordelijkheids criterium van Verordening verkeerd werd toegepast. In de zaak C-155/15 dd. 07.06.2016 stelde het HvJ-EU, met verwijzing naar de zaak “Ghezelbash” dat een verzoeker middels een rechtsmiddel de verantwoordelijkheid van een lidstaat kan aanvechten.

Artikel 12(2) van Verordening 604/2013 stelt dat indien de verzoeker houder is van een geldig visum de lidstaat die dit visum heeft afgegeven, verantwoordelijk is voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming, tenzij dit visum namens een andere lidstaat is afgegeven op grond van een vertegenwoordigingsregeling als bedoeld in artikel 8 van Verordening (EG) nr. 810/2009 van het Europees Parlement en de Raad van 13 juli 2009 tot vaststelling van een gemeenschappelijke visumcode.

Volgens Uitvoeringsverordening 118/2014 van de Commissie van 30.01.2014 tot wijziging van Verordening (EG) nr. 1560/2003 houdende uitvoeringsbepalingen van Verordening (EG) nr. 343/2003

levert een treffer die door het VIS is verstrekt conform artikel 21 van Verordening (EG) nr. 767/2008 bewijs van het verstrekken van een visum.

Uit vergelijking van de vingerafdrukken van de betrokkene met de gegevens die zijn opgeslagen conform artikel 21 van Verordening 767/2008 blijkt dat de Spaanse instanties de betrokkene een visum verstrekten dat tot 30.07.2023 geldig was voor een verblijf van 90 dagen. De betrokkene stelde dat zij op 06.12.2021 België binnen kwam wat betekent dat het visum op dat ogenblik geldig was.

De betrokkene erkent dat zij een visum voor Spanje aanvraag om toeristische redenen.

De Spaanse instanties erkenden hun verantwoordelijkheid op grond van artikel 12(2) en stemden in de betrokkene over te nemen. Gelet op al het voorgaande dient te worden besloten dat Spanje ontegensprekelijk verantwoordelijk is.

Verordening 604/2013 is een onderdeel van het gemeenschappelijk Europees asielstelsel, dat is uitgedacht in een context waarin kan worden aangenomen dat alle staten, die aan dit stelsel deelnemen, de grondrechten eerbiedigen waaronder de rechten die de Conventie van Genève van 1951 of het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) als grondslag hebben en dat er in dat opzicht wederzijds vertrouwen tussen de lidstaten kan bestaan. Er moet dan ook worden aangenomen dat de lidstaten het beginsel van non-refoulement en de verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomen. Het is in deze context dat in Verordening 604/2013 de criteria en de mechanismen werden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek tot internationale bescherming. Dit betekent dat een verzoeker niet vrij een lidstaat kan kiezen en de persoonlijke appreciatie van een lidstaat of de enkele wens in een bepaalde lidstaat te kunnen blijven op zich geen grond zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2013.

Het HvJ-EU oordeelde in zijn uitspraak van 21.12.2011 in de gevoegde zaken C-411/10 en C-493/10 dat niet worden uitgesloten dat de werking van het asielstelsel in een bepaalde lidstaat grote moeilijkheden ondervindt waardoor het risico bestaat dat verzoekers, na overdracht aan die lidstaat, in een situatie belanden die strijdig is met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (EU-Handvest). Volgens het Hof volgt daaruit niet dat elke schending van een grondrecht door de verantwoordelijke lidstaat gevolgen heeft voor de verplichtingen van de andere lidstaten betreffende het naleven en toepassen van Verordening 343/2003. Het Hof oordeelde wel dat de andere lidstaten geen verzoekers mogen overdragen aan de verantwoordelijke lidstaat onder de bepalingen van Verordening 343/2003 indien zij niet onkundig kunnen zijn van het feit dat fundamentele tekortkomingen met betrekking tot procedures inzake asiel en internationale bescherming en de onthaal- en opvangvoorzieningen voor verzoekers in die lidstaat aannemelijk maken dat de verzoeker door overdracht aan die lidstaat een risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling. Elke lidstaat is dan ook gehouden te onderzoeken of een overdracht aan een andere lidstaat zou kunnen leiden tot een reëel risico op blootstelling aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Hieromtrent wijzen we er op dat het aan de betrokkene toekomt om op grond van concrete feiten en omstandigheden aannemelijk te maken dat ze door een overdracht aan Spanje een reëel risico loopt op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden kunnen zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna EHRM) oordeelde dat een verwijdering door een lidstaat aan een andere lidstaat een probleem betreffende artikel 3 van het EVRM kan inhouden indien er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat in de ontvangende lidstaat een reëel risico loopt te worden blootgesteld aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM).

Het EHRM stelde dat de te verwachten gevolgen van een verwijdering dienen te worden onderzocht rekening houdende met de algemene situatie in die lidstaat en met de omstandigheden die eigen zijn aan de situatie van de over te dragen persoon. Hieromtrent wensen we op te merken dat het EHRM tevens oordeelde dat de omstandigheden in het kader van de Dublin-Verordening de ontvangende lidstaat een zeker niveau van hardheid moeten kennen om binnen het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM te vallen (Mohammed v. Oostenrijk, nr. 2283/12, 6 juni 2013).

Spanje is partij bij de Conventie van Genève van 1951, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 1967 en bij het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM). Er kan derhalve van worden uitgegaan dat de Spaanse instanties het beginsel van non-refoulement alsmede aan de andere verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM naleven.

Het komt aan de betrokkene toe aannemelijk te maken dat in Spanje sprake is van aan het systeem gerelateerde tekortkomingen wat de procedure tot het bekomen van internationale bescherming en de opvangvoorzieningen betreft zodoende dat niet langer uitgegaan mag worden van het interstatelijk vertrouwensbeginsel.

De betrokkene verklaarde dat zij internationale bescherming vroeg in België omdat België een humaan asielbeleid heeft en vluchtelingen respecteert. Verder verklaart ze dat België het veiligste land is. Ze verklaart verder dat ze liever in België wil blijven dan naar Spanje te gaan omdat België veiliger is en een beter asielbeleid heeft. Betrokkene verklaart onder het hoederecht van haar broer te staan die haar vergezeld in België. Haar broer heeft beslist om in België een verzoek in te dienen. Indien hij terug naar Spanje zou gaan, verklaart betrokkene ook mee te zullen reizen naar Spanje. Tot slot verklaart betrokkene dat het visum voor Spanje werd aangevraagd om toeristische redenen en dat last minute werd beslist om naar België te gaan om een verzoek in te dienen. De Belgische ambassade zou gesloten zijn waardoor ze geen visum voor België konden aanvragen.

Met betrekking tot de broer van betrokkene die samen met haar een verzoek indiende in België merken we op dat er voor hem en zijn gezinsleden tevens een terugnameverzoek gericht werd aan de Spaanse instanties en dat zij voor hem ook instemden met de terugname en met de behandeling van het verzoek voor internationale bescherming op grond van artikel 12(2) van Verordening 604/2013. We merken dan ook op dat er voor hem tevens een Bijlage 26quater als beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten zal worden uitgereikt op basis van het feit dat België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van de asielaanvraag die aan Spanje toekomt met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 12(2) van Verordening 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013.

Middels een tussenkomst van haar advocaat dd. 14.02.2022 verzoekt de betrokkene dat België met toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2013 de verantwoordelijkheid voor de behandeling van het verzoek van de betrokkene naar zich toe zou trekken. De betrokkene voert aan dat een overdracht aan Spanje een risico op blootstelling aan een onmenselijke behandeling inhoudt. Verder voert zij het volgende aan:

- *De voorwaarden van opvang zijn dramatisch in Spanje*
 - o *Er dienen individuele garanties gevraagd te worden voor betrokkene*
 - o *Personen die in het kader van een Dublin-procedure terug keren ondervinden moeilijkheden in het toegang krijgen tot opvangvoorwaarden*
 - o *Door de toegenomen hoeveelheid verzoekers kunnen er lange wachttijden ontstaan voor het verkrijgen van opvang*
 - o *De leefomstandigheden in de opvangcentra zijn ondermaats, vooral voor gezinnen*
- *Beperkte toegang tot de arbeidsmarkt*
 - o *Er is sprake van discriminatie op de arbeidsmarkt omwille van hun nationaliteit en religie*
- *Beperkte toegang tot psychologische hulp voor kwetsbare groepen*
 - o *Er is geen gespecialiseerde hulp voor personen die een land in oorlog ontvlucht zijn en hierdoor psychologische problemen ondervinden*
- *Er is sprake van collectieve uitzettingen en pushbacks*

Betrokkene verwijst hierbij naar volgende bronnen:

- *AIDA-rapport- Spain 2018: <https://asylumineurope.org/reports/country/spain/>*
- *<https://asylumineurope.org/news/24-01-2019/spain-court-orders-access-reception-dublin-returnees>*
- *www.amnesty.org/en/countries/europe-and-central-asia/spain/report-spain/*
- *www.refworld.org/docid/5c667adc7.html p.26*
- *www.refworld.org/docid/5b3e0a7ba.html*
- *www.cear.es/wp-content/uploads/2016/01/executive-summary-2015-Report_ok_b.pdf*
- *www.refworld.org/docid/5a61ee75a.html*

- Human rights committee : concluding observations of the sixth periodic report of Spain 14.08.2015 www.tbinternet.ohcr.org/layouts/treatybodyexternal/Download.aspx?symbolno=CCPR/C/ESP/Ce/6&Lang=FR

Betrokkene verwijst hierbij naar een aantal persartikels. Hieromtrent wensen we op te merken dat deze publicaties niet zonder meer als objectief en accuraat kunnen worden beschouwd. Het enkele gegeven dat een analoog of digitaal medium een artikel publiceert bewijst immers niet de correctheid en objectiviteit van de erin vermelde feiten. De in analoge en digitale media gepubliceerde berichten en standpunten zijn dan ook wat ze zijn, publicaties waar geen objectieve bewijswaarde aan kan worden toegekend en dit in tegenstelling tot bijvoorbeeld rapporten van toonaangevende, gezaghebbende nationale en internationale organisaties.

Verder verwijst betrokkene naar het AIDA-rapport, een versie van april 2019 van het rapport van "Asylum Information Database" betreffende het jaar 2018. We wensen te benadrukken dat dit rapport reeds die maal geactualiseerd werd, in maart 2020, maart 2021 en in april 2022.

Een terugkeer naar een staat, waar de economische situatie van de betrokkene minder zal zijn dan in de overdragende staat, houdt op zich geen inbreuk in op artikel 3 van het EVRM. We verwijzen hieromtrent naar het arrest van het EHRM in de zaak Mohammed Hussein e.a. tegen Nederland en Italië van 02.04.2013 ("§ 70: "The Court further reiterates that the mere fact of return to a country where one's economic position will be worse than in the expelling Contracting State is not sufficient to meet the threshold of ill-treatment proscribed by Article 3 (see *Miah v. the United Kingdom* (dec.), no. 53080/07, § 14, 27 April 2010 and, *mutatis mutandis*, *N. v. the United Kingdom* [GC], no. 26565/05, § 42, ECHR 2008)...").

De betrokkene diende nog geen verzoek om internationale bescherming in Spanje in.

We wijzen er op dat de betrokkene in een andere hoedanigheid namelijk die van verzoeker om internationale bescherming aan Spanje zal worden overgedragen en de aan die hoedanigheid verbonden rechten kan doen gelden. Het akkoord tot terugname van Spanje impliceert immers dat het de betrokkene toegang tot het grondgebied en tot de procedure tot het bekomen van internationale bescherming en de opvangvoorzieningen voor verzoekers moet verlenen.

De Spaanse instanties stemden in met de behandeling van het door de betrokkene in België ingediende verzoek om internationale bescherming. Dit betekent dat de betrokkene na overdracht aan Spanje een verzoek om internationale bescherming zal kunnen indienen en daaromtrent zal worden geïnformeerd.

De Spaanse instanties zullen de betrokkene niet verwijderen naar haar land van herkomst zonder een volledig en zorgvuldig onderzoek van haar verzoek. De betrokkene zal gemachtigd zijn te verblijven in Spanje in haar hoedanigheid van verzoeker om internationale bescherming en de door de wet voorziene bijstand en opvang verkrijgen.

Spanje onderwerpt beschermingsverzoeken aan een individueel onderzoek en kent de vluchtelingenstatus of de subsidiaire bescherming toe aan personen, die voldoen aan de in de regelgeving voorziene voorwaarden. De betrokken maakt niet aannemelijk dat de Spaanse autoriteiten de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2011/95/EU en 2013/32/EU, niet zouden respecteren.

Een bron betreffende de situatie van verzoekers om internationale bescherming in Spanje is het geactualiseerde rapport van het mede door de "European Council on Refugees and Exiles" (ECRE) gecoördineerde project "Asylum Information Database" (Teresa De Gasperis - ACCEM (Asociación Comisión Católica Española de Migración), "Asylum Information Database - Country Report : Spain - 2021 Update", laatste update op 22.04.2022, verder AIDA-rapport genoemd, een kopie wordt toegevoegd aan het administratief dossier, https://asylumineurope.org/wp-content/uploads/2022/04/AIDA-ES_2021update.pdf.

Het Spaanse systeem van opvang van verzoekers om internationale bescherming kent drie fasen. In een eerste fase verblijft de verzoeker in een open en gemeenschappelijke opvangstructuur ("centro de acogida de refugiados"). Gedurende dit verblijf wordt nadruk gelegd op het verwerven van vaardigheden die een integratie in de Spaanse samenleving moeten faciliteren. In een tweede fase verkrijgen

verzoekers financiële bijstand en dekking van vaste kosten. Ten slotte is er de derde, “autonome”, fase waarin de verzoeker autonoom kan leven, taallessen wordt aangeboden en verder nog nodige bijstand en ondersteuning krijgt (pagina 95).

Het enkele feit dat de opvang van verzoekers om internationale bescherming in Spanje anders is georganiseerd dan in België impliceert geenszins een risico op een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Het rapport wijdt enkele paragrafen aan de situatie van personen, die onder de bepalingen van Verordening 604/2013 aan Spanje worden overgedragen. Er wordt gesteld dat Spanje geen garanties geeft aan de andere lidstaten, maar de bevoegde instantie – het OAR (“Oficina de Asilo y Refugio”)-voorafgaand aan een overdracht wel overlegt met de diensten van het Ministerie van Werk en Sociale Zekerheid, dat bevoegd is voor de opvang van verzoekers voor internationale bescherming (“The Dublin Unit does not provide guarantees to other Member States prior to incoming transfers, although upon arrival of an asylum seeker through a Dublin transfer, the OAR coordinates with the Ministry of Employment and Social Security, responsible for reception”, pagina 60). In het rapport lezen we verder dat aan Spanje overgedragen personen problemen kunnen ondervinden op het vlak van toegang tot de opvangvoorzieningen en tot de procedure tot het bekomen van internationale bescherming (“While Dublin returnees face important obstacles in accessing the reception system, they may also face obstacles in reaccessing the asylum procedure given the persistent general deficiencies of the asylum system described throughout this report”, pagina 60). Dit valt ons inziens moeilijk te rijmen met de melding dat de bevoegde diensten wat de registratie van de verzoeken betreft prioriteit geeft aan deze personen (“The OAR prioritises their registration appointment for the purpose of lodging an asylum application”, pagina 61).

Het AIDA-rapport stelt dat doorheen het jaar 2021 problemen bleven bestaan wat toegang betreft tot de opvangvoorzieningen en overbevolking in centra (“Shortcoming and delays in accessing the reception system have been reported during 2021, pagina 94). Anderzijds lezen we in het rapport dat de bevoegde instanties actie ondernamen, de nodige maatregelen nemen om bijkomende capaciteit te bekomen en zich daartoe onder meer tot private spelers (“Reception conditions are never limited due to large numbers of arrivals. Instead, emergency measures are taken and asylum seekers are provided new available places where they can be hosted”, pagina 99 en “As a response to the issue of overcrowding, the new appointed Ministry of Inclusion, Social Security and Migration started to negotiate in early 2020 with a private company (Sociedad de Gestión de Activos procedentes de la Reestructuración Bancaria - Sareb) the possibility of using empty apartments for the reception of asylum seekers and undocumented migrants”, pagina 102). Het AIDA-rapport meldt verder dat ondanks een toegenomen instroom de omstandigheden in de opvangstructuren niet verslechterden en dit door een gestage uitbreiding van de capaciteit (“While the increase in arrivals of asylum seekers through 2018 has exacerbated difficulties in accessing reception, the actual conditions in reception facilities have not deteriorated since reception capacity was increased”, pagina 105). We benadrukken dat de levensomstandigheden in de opvangstructuren in het rapport nergens als ontoereikend of sub-standaard worden beoordeeld.

Verder wensen we te verwijzen naar de uitspraak van het Spaanse Hooggerechtshof van januari 2019 waarin werd gesteld dat aan Spanje onder de bepalingen van Verordening 604/2013 overgedragen personen niet mogen worden uitgesloten van opvang vanwege het verlaten van Spanje. In reactie op deze uitspraak vaardigden de bevoegde instanties instructies uit die dienen te waarborgen dat aan Spanje overgedragen personen toegang krijgen tot de opvangvoorzieningen (“For this purpose, the Ministry of Labour, Migration and Social Security issued an instruction establishing that asylum seekers shall not be excluded from the reception system if they left voluntarily Spain to reach another EU country”, pagina 53, zie ook <https://www.asylumineurope.org/news/24-01-2019/spain-court-orders-access-reception-dublin-returnees>).

Hoewel uit het AIDA-rapport blijkt dat in Spanje problemen bestaan wat betreft toegang tot de procedure tot het bekomen van internationale bescherming en de opvang van verzoekers zijn we van oordeel dat dit niet leidt tot het besluit dat de procedures inzake asiel en internationale bescherming en onthaal- en opvangvoorzieningen voor verzoekers van internationale bescherming in Spanje dermate structurele tekortkomingen vertonen dat verzoekers die in het kader van Verordening 604/2013 aan Spanje worden overgedragen per definitie in een situatie belanden die kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Het enkele feit dat opmerkingen kunnen worden gemaakt betreffende bepaalde aspecten in verband met de

procedure tot het bekomen van internationale bescherming en opvang en behandeling van verzoekers in Spanje is volgens ons onvoldoende om tot dit besluit te komen.

We wensen te op te merken dat in Spanje net als in België het algemene principe geldt dat materiële opvang kan worden stopgezet als het verblijfsrecht eindigde te weten als er een bevel om het grondgebied te verlaten werd afgeleverd, de uitvoeringstermijn van dit bevel is verstreken en geen schorsend beroep meer mogelijk is.

We betwisten niet dat diverse rapporten en media gewag maken van “push backs” door de Spaanse instanties naar Marokko en waarbij occasioneel geweld werd gerapporteerd. We verwijzen hieromtrent onder meer naar passages in het AIDA-rapport (cfr. o.a. pagina 20, “: The sections below describe the numerous hurdles faced by migrants and asylum seekers in accessing Spanish territory and subsequently the asylum procedure. This includes incidents of push backs, collective expulsions, police violence (especially on the Moroccan side of the border), bilateral agreements with third countries to swiftly return persons back, and dangerous attempts by the concerned individuals to reach Spanish territory or cross over the border fences. We wensen echter te benadrukken dat hoewel niet kan worden ontkend dat “push backs” en soms zorgwekkende situaties aan de grenzen werden gerapporteerd dit niet betekent dat de Spaanse procedure tot het bekomen van internationale bescherming en de structuren betreffende opvang van en bijstand aan verzoekers om internationale bescherming worden gekenmerkt door systeemfouten in de zin van artikel 3(2) van Verordening 604/2013 en dat verzoekers, die in het kader van Verordening 604/2013 aan Spanje worden overgedragen, in een dergelijke context of meer algemeen in een met artikel 3 van het EVRM strijdige situatie dreigen terecht te komen.

Betreffende de bewering dat er in Spanje sprake is van discriminatie op de arbeidsmarkt wensen we te wijzen op het feit dat vreemdelingen in de brede zin van het woord in Spanje, net als in andere lidstaten, kunnen worden geconfronteerd met discriminatie, racisme of xenofobie en dit niet leidt tot het besluit dat de betrokkene na overdracht per definitie een met artikel 3 van EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest strijdige behandeling te beurt zal vallen. Het AIDA-rapport maakt tevens melding dat verzoekers toegang tot de arbeidsmarkt krijgen vanaf 6 maanden na hun indiening van het verzoek om internationale bescherming.

Tijdens het verhoor dd. 10.02.2022 verklaart een goede gezondheid te hebben.

Het EHRM stelde in de zaak Tarakhel tegen Zwitserland (29217/12, 04.11.2014) dat het wederzijds vertrouwensbeginsel, waarop de bepalingen van Verordening 604/2013 zijn gevestigd, weerlegbaar is (§103) indien sprake is van zwaarwegende gronden die aannemelijk maken dat de verzoeker door overdracht een reëel risico loopt op een met artikel 3 van het EVRM strijdige behandeling. Met verwijzing naar de zaak MSS tegen België en Griekenland van 21.01.2011 oordeelde het EHRM dat verzoekers om internationale bescherming een kansarme en kwetsbare groep vormen die aanspraak kunnen maken op bijzondere bescherming. Het EHRM liet in deze zaak bezorgdheid blijken over de algemene situatie van verzoekers om internationale bescherming in Italië en benadrukte verder de extreme kwetsbaarheid van gezinnen of alleenstaanden met jonge kinderen.

We wensen op te merken dat dit arrest geenszins tot gevolg heeft dat voor elke overdracht aan een verantwoordelijke lidstaat garanties moeten worden gevraagd. We wensen te wijzen op de verschillen in context tussen de hedendaagse situatie in Spanje en die in Italië ten tijde van de uitspraak in de zaak Tarakhel.

Hoewel het EHRM in de zaak Tarakhel focust op de situatie van gezinnen of alleenstaanden met minderjarige kinderen en niet los kan worden gezien van de specifieke context van hoge instroom van immigranten in Italië wordt gesteld dat de uitspraak ruimte biedt om te argumenteren dat ook bij andere categorieën van verzoekers individuele garanties dienen te worden bekomen gezien de ruime interpretatie van de notie ‘kwetsbaarheid’ door het Hof.

We zijn van oordeel dat naast het enkele feit dat de betrokkene verzoeker om internationale bescherming is een bijkomende factor van kwetsbaarheid dient te worden aangetoond vooraleer uit het arrest zou volgen dat in het geval van de betrokkene garanties dienen te worden gevraagd.

Het AIDA-rapport stelt dat de toegang van verzoekers tot gezondheidszorg in Spanje wettelijk wordt gegarandeerd en verzoekers in praktijk op adequate wijze toegang hebben tot gezondheidszorg (“Spanish law foresees full access to the public health care system for all asylum seekers”, pagina 119).

We zijn van oordeel dat niet aannemelijk werd gemaakt dat de medische voorzieningen in Spanje niet van een vergelijkbaar niveau als in België mogen worden geacht en dat de betrokkene in haar hoedanigheid van verzoeker om internationale bescherming in Spanje niet de nodige zorgen zal kunnen krijgen.

We benadrukken dat Verordening 604/2013 voorzorgsmaatregelen voorziet. In geval van een medische problematiek of speciale noden wordt die informatie neergelegd in een gezondheidsverklaring en voor de overdracht gedeeld met de verantwoordelijke lidstaat op de wijze omschreven in artikel 32 van Verordening 604/2013. De uitwisseling van informatie conform artikel 32 is niet vrijblijvend en is er uitdrukkelijk op is gericht dat de ontvangende lidstaat de nodige maatregelen kan treffen. Dat Spanje geen gevolg zou geven aan conform artikel 32 uitgewisselde informatie wordt niet aannemelijk gemaakt.

Spanje heeft net als België en andere lidstaten te kampen met het Corona-virus. De situaties betreffende de verspreiding van het Corona-virus evolueert in Spanje net als in andere lidstaten voortdurend en net als in andere lidstaten nemen de Spaanse instanties maatregelen om de verspreiding van het virus in te perken. Dat de Spaanse instanties niet bij machte de situatie te controleren wordt door de betrokkene niet aannemelijk gemaakt.

De betrokkene maakte niet aannemelijk dat de Spaanse instanties in de huidige omstandigheden en specifieke vanwege de aanwezigheid van het Corona-virus hun verplichtingen die voortkomen uit Verordening 604/2013 of uit andere verdragen betreffende de toegang tot de procedure tot het bekomen van internationale bescherming, de behandeling van verzoeken om internationale bescherming of de opvang van verzoekers om internationale bescherming niet kunnen nakomen

Gelet op het voorgaande wordt besloten dat een overdracht van de betrokkene aan Spanje geen reëel risico impliceert op blootstelling aan omstandigheden die een inbreuk zouden vormen op artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Gelet op het voorgaande wordt tevens besloten dat er geen grond is voor de behandeling van de verzoek voor internationale bescherming door de Belgische instanties met toepassing van artikel 17(1) van Verordening 604/2013. Hieruit volgt dat België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van de verzoek voor internationale bescherming, die aan de Spaanse autoriteiten toekomt met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 12(2) van Verordening 604/2013.

De betrokkene is niet in bezit van de in artikel 2 van de wet van 15.12.1980 bedoelde binnenkomstdocumenten.

Bijgevolg moet de betrokkene het grondgebied van België verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven binnen de 10 (tien) dagen en dient hij (zij) zich aan te bieden bij de Spaanse autoriteiten.”

Op 17 augustus 2022 neemt de staatssecretaris een beslissing tot betekening verlenging van de overdrachtstermijn van de dublintransfer. Tegen deze beslissing stelt verzoekster beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad), die de beslissing van de gemachtigde vernietigt bij arrest nr. 281 100 van 29 november 2022.

2. Over de ontvankelijkheid

Overeenkomstig artikel 39/56, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) kunnen de beroepen bedoeld in artikel 39/2 van dezelfde wet voor de Raad worden gebracht door de vreemdeling die doet blijken van een benadeling of van een belang.

Uit de memorie van toelichting bij het wetsontwerp waarbij voornoemde bepaling in de vreemdelingenwet werd ingevoerd, blijkt dat voor de interpretatie van het begrip ‘belang’ kan worden verwezen naar de invulling die de Raad van State aan hetzelfde begrip heeft verleend (cf. wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl.St. Kamer, 2005-06, nr. 2479/001, 118). Volgens vaststaande rechtspraak van de Raad van State

moet het belang persoonlijk, rechtstreeks, actueel en geoorloofd zijn (cf. RvS 4 augustus 2005, nr. 148.037). Het actueel karakter van het belang houdt in dat het belang moet voorhanden zijn zowel op het ogenblik van het indienen van het beroep tot nietigverklaring als op het tijdstip dat de Raad uitspraak doet over het beroep.

Opdat verzoekster een belang zou hebben bij het beroep volstaat het niet dat ze is gegriefd door de bestreden beslissing. De vernietiging van de bestreden beslissing moet aan verzoekster bovendien enig voordeel verschaffen, een nuttig effect sorteren.

Zoals uit de feiten uiteenzetting onder punt 1 blijkt, heeft de Raad de beslissing van de staatssecretaris tot verlenging van de overdrachtstermijn in het kader van de Dublintransfer vernietigd. Verweerder is onterecht overgegaan tot de verlenging van deze termijn. Bijgevolg is België krachtens artikel 29, lid 2 van de Dublin III-verordening de verantwoordelijke lidstaat om het verzoek om internationale behandeling van verzoekster te behandelen. Deze bepaling stipuleert immers dat wanneer de overdracht niet plaatsvindt binnen de gestelde termijn van zes maanden, de verplichting voor de verantwoordelijke lidstaat om betrokkene over te nemen, komt te vervallen en de verantwoordelijkheid overgaat op de verzoekende lidstaat.

Verzoekster kan bijgevolg geen voordeel meer halen uit de vernietiging van de bestreden beslissing, gezien België middels het arrest van de Raad nr. 281 100 van 29 november 2022 verantwoordelijk is geworden voor de behandeling van haar verzoek om internationale bescherming. Het ontbreekt verzoekster dan ook aan het rechtens vereiste belang bij haar beroep.

Het beroep is onontvankelijk.

3. Korte debatten

Het beroep tot nietigverklaring is onontvankelijk. Er is derhalve grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als *accessorium* van de nietigverklaring, wordt derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negenentwintig november tweeduizend tweeëntwintig door:

Mevr. N. MOONEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

Dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

N. MOONEN